

Fàrmacs en edició limitada

Ricard Mas Pomaó

Joseph Beuys ens anunciava, a final de la dècada dels 60, que l'art tenia poders guardors. Ell mateix feia de bruixot. John Cage, inspirador de Fluxus –i de tantes altres andròmines que anomenem art contemporani–, recollia bolets pels boscos de Nord-amèrica, i es menjava els més al·lucinògens.

Jo mateix, quan lleigeixo Mircea Eliade, he de guarir el meu desassossec amb una ració d'Unamuno. Sí que deu guarir, l'art...

Penso això davant una exposició ben curiosa. Es tracta del *Sant Sopar* (1999) del ja no tan jove artista britànic Damien Hirst. Hirst ens va sorprendre tot suspens en una mena de formol taurons, vaques i xais. El publicista Saatchi el va promocionar, però la resta del mèrit és de Hirst.

En què es diferencia aquest Sant Sopar del de, posem per cas, Leonardo? El de Hirst consisteix en 13 serigrafies gegants que parodien el disseny de caps de medicines fictícies, però que porten el nom de diversos plats força populars. Curiós. Jesús va instituir la part principal de la litúrgia cristiana a l'entorn d'una taula. I el moment culminant consistia a menjar-se Déu mateix.

Abans s'emprava pa de veritat, a missa. Ara, una mena de pa d'àngel aplanat, blanc i rodó com una pínola. Medicina espiritual.

Les litografies resten estàtiques, a l'espai AO de Can Framis, seu de la col·lecció de pintura de l'empresari far-

macèutic i mecenes Antoni Vila Casas. Vila Casas sabrà que el disseny actual de les caps de medicines obeeix a les directrius de l'art concret suís? Artistes com Max Bill van reviuir la Bauhaus al país dels rellotges i els formatges, alhora que recollien la tradició constructivista engegada pels soviètics, i continuada per holandesos. Tipografia i geometria, sobrietat. Aquests principis es poden aplicar tant a les caps de medicaments com al millor art geomètri-

co-espiritual. Sí, hi ha una connexió mèdico-artística.

Així com avui dia hi ha neurastènics compulsius –una cosa que comparteixo amb Woody Allen–, també hi ha col·leccionistes com Vila Casas o Josep Maria Civit, l'amo dels Hirts exposats a Can Framis. I de la mateixa manera que els fulletons que acompanyen les medicines semblen xinès a mans d'un profà, les presentacions dels crítics que acompanyen els catàlegs o tríptics expositius pateixen una

mena d'inflació textual.

La indústria de la medicina es basa en la investigació, però sovint ens presenten nous productes que no són gaire diferents dels que volen substituir. Coses del mercat i de la caducitat de les llicències. Això mateix podem dir de l'art. També es medicalitzen comportaments que abans no existien, com la síndrome del nen hiperactiu –què voleu que hi faci, un infant en un pis de 35 metres quadrats?–, i l'art estira el xiclet dels xerraires de silencis per a fer bullir l'olla.

Us heu fixat que els museus i galeries cada vegada s'assemblen més a les farmàcies, i no a l'inrevés?

EL TEMPS

No sé pas a quin apòstol descregut correspon aquesta litografia. Espero que no sigui Judes...